

вигідною формою інвестування порівняно з прямою купівлею й купівлею за рахунок кредитних ресурсів; підвищення дієвості регіональних програм підтримки малого підприємництва, усунення диспропорції їх фінансування за регіонами; розвиток мікрокредитування за рахунок зниження відсоткових ставок до європейського рівня; збільшення частки мікрокредитування малих підприємств у сфері виробництва як основного виду економічної діяльності.

Список літератури:

1. Державна статистична служба України [Електронний ресурс]: офіційний сайт. – Режим доступу: <http://ukrstat.gov.ua>.
2. Аналітичний звіт про стан і перспективи розвитку малого та середнього підприємництва в Україні. Державна служба України з питань регуляторної політики та розвитку підприємництва. – К. – 2014 / [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.dkrp.gov.ua/info/3226>.
3. Шлафман Н.Л. Методичні засади формування регіональних програм підтримки підприємництва / Н.Л. Шлафман // Вісник економічної науки України. – 2010. – №2. – С. 171–177.

Осіпов В. І.

доктор економічних наук,
професор кафедри економіки та
моделювання ринкових відносин

Одеський національний університет імені І.І. Мечникова

Добржанський В.О.

аспірант I курсу,
спеціальності економіка
та управління підприємствами

м. Одеса, Україна

**ФАКТОРИ ТА РЕЗЕРВИ ПІДВИЩЕННЯ ВИДАЧІ ОСНОВНИХ
ВИРОБНИЧИХ ФОНДІВ НА ПРОМИСЛОВИХ ПІДПРИЄМСТВАХ**

Актуальністю теми являється те, що виробничі потужності є вихідним пунктом планування виробничої програми підприємства. Вони відображають потенційні можливості об'єднань, підприємств, цехів з випуску продукції.

Метою дослідження являється успішне рішення проблеми поліпшення використання основних фондів, виробничих потужностей і зростання продуктивності праці.

Визначення величини виробничої потужності посідає провідне місце в виявленні і оцінці резервів виробництва.

У найбільш загальному вигляді потужність кожної виробничої одиниці визначає максимальну кількість продукції, яка потенційно може бути вироблена, або максимальна кількість сировини, що потенційно може бути перероблено за допомогою даної сукупності засобів праці в одиницю часу. Як економічна категорія виробничі потужності відображають виробничі відносини з метою використання організованої сукупності найбільш активного виду засобів праці – машин та обладнання для забезпечення максимального випуску продукції[2, ст.12].

Основними напрямками збільшення часу роботи обладнання є:

- 1) скорочення та ліквідація внутрішніх простоїв обладнання шляхом: підвищення якості ремонтного обслуговування обладнання, своєчасного забезпечення основного виробництва сировиною, матеріалами, паливом, напівфаб-

риатами, забезпечення виробництва робочою силою;

2) скорочення цілоденних простоїв обладнання, підвищення коефіцієнта змінності його роботи.

Повне використання цілозмінних фонду часу роботи діючого парку устаткування дозволяє без додаткових капіталовкладень збільшити обсяг продукції і понизити її собівартість. Збільшення часу роботи окремих верстатів, апаратів сприяє зростанню випуску продукції і зниження фондомісткості в тому випадку, якщо дана стадія процесу є «вузьким місцем» у загальній технологічній «ланцюжку». Збільшення часу роботи устаткування по всьому технологічному «ланцюжку» також веде до зростання обсягу виробництва і зниження фондомісткості продукції. Першочерговим резервом є ліквідація позапланових простоїв через відсутність сировини, енергії, затримки збуту продукції.

Коефіцієнт змінності можна підвищити за рахунок додаткової чисельності верстатників, вивільнення зайвого устаткування.

Одним із шляхів підвищення ефективності використання основних фондів і виробничих потужностей є зменшення кількості зайвого устаткування та швидке залучення у виробництво невстановленого устаткування.

Значно ширше можливості інтенсивного шляхи підвищення ефективності основних фондів і виробничих потужностей. Він передбачає підвищення ступеня завантаження основних фондів в одиницю часу. Підвищення інтенсивного завантаження обладнання може бути досягнуто при модернізації діючих машин і механізмів, встановлення оптимального режиму їх роботи. Робота при оптимальному режимі технологічного процесу забезпечує збільшення випуску продукції без зміни складу основних фондів, зростання чисельності працюючих і при зниженні витрат матеріальних ресурсів на одиницю продукції.

Інтенсивність використання основних фондів підвищується шляхом технічного вдосконалення знарядь праці і технології виробництва, шляхом ліквідації «вузьких місць» у виробничому процесі, скорочення термінів досягнення проектної продуктивності техніки, підвищення кваліфікації та професійної майстерності робітників.

Істотним напрямком підвищення ефективності використання виробничих потужностей є удосконалення структури основних виробничих фондів. Оскільки збільшення випуску продукції досягається тільки у провідних цехах, то важливо підвищувати їх частку в загальній вартості основних фондів. Збільшення основних фондів допоміжного виробництва веде до зростання фондомісткості продукції, так як безпосереднього збільшення випуску продукції при цьому не відбувається. Але без пропорційного розвитку допоміжного виробництва основні цехи не можуть функціонувати з повною віддачею. Тому встановлення оптимальної виробничої структури основних фондів на підприємстві є досить важливим напрямком поліпшення їх використання [1, ст 476].

На успішне рішення проблеми поліпшення використання основних фондів, виробничих потужностей і зростання продуктивності праці значно впливає створення великих виробничих об'єднань .

Підвищені темпи механізації підйомно-транспортних, вантажно-розвантажувальних і складських робіт є основою для ліквідації наявної диспропорції в рівні механізації основного і допоміжного виробництва на промислових підприємствах, вивільнення значної кількості допоміжних робітників, забезпечення поповнення основних цехів робочою силою, підвищення коефіцієнта змінності роботи підприємств і розширення виробництва на діючих підприємствах без додаткового залучення робочої сили. У великих містах, що мають

дефіцит робочої сили, вирішення проблеми поліпшення використання основних фондів і виробничих потужностей діючих підприємств шляхом їхньої реконструкції, розширення, механізації та автоматизації виробництва, удосконалювання організації виробництва і праці має особливо важливе значення. Відомо, що від досконаlostі системи морального і матеріального стимулювання в значній мірі залежить рівень використання виробничих потужностей і основних фондів.

Висновком являється те, що аналіз техніко-економічних показників промислових підприємств, що працюють у нових умовах планування й економічного стимулювання, свідчить, що новий економічний механізм, у тому числі введення плати за виробничі фонди, перегляд оптових цін, застосування нового показника для визначення рівня рентабельності, створення на підприємствах заохочувальних фондів, сприяють поліпшенню використання основних виробничих фондів.

Список літератури:

1. Осипов В. І. Економіка підприємства: Підручник для студ. вищих учбових закладів / Одеський держ. економічний ун-т. – О.: Маяк, 2010. – 724 с.
2. Солодовник Л. М., Пономаренко П. І. Економіка виробничого підприємства: Навч. посіб. / Національний гірничий ун-т. – Д.: НГУ, 2014. – 270 с.

Дем'янчук М.А.

кандидат економічних наук, ст. викладач
кафедри економіки і моделювання
ринкових відносин

Лазукіна В.О.

студентка 4 курсу
напрямку підготовки
«Фінанси і кредит»

*Одеський національний університет імені І.І. Мечникова
м. Одеса, Україна*

ДІАГНОСТИКА ТА ПОПЕРЕДЖЕННЯ БАНКРУТСТВА ПІДПРИЄМСТВА В УМОВАХ ВИХОДУ З КРИЗИ

В сучасних умовах нестабільного економічного середовища, що динамічно змінюється, значна кількість підприємств в Україні та світі перебуває у стані банкрутства чи кризовому стані, що зумовлено неспроможністю суб'єкта господарювання вчасно і в повній мірі виконати взяті на себе боргові зобов'язання. Нині відбувається процес поступової інтеграції України в європейське співтовариство з його специфічними жорсткими умовами на ринку, які ставлять проблему виживання перед вітчизняними підприємствами та вимагає зростання ролі ефективного управління фінансовою й економічною діяльністю.

Така ситуація зумовлена тим, що фінансово-економічна діяльність формує фінансове забезпечення господарської діяльності підприємства, підвищення конкурентоспроможності продукції та забезпечення стійкого розвитку підприємства. Фінансовий стан більшості підприємств України характеризується як нестійкий, тому проблема банкрутства для вітчизняної економіки є дуже важливою. Поняття банкрутства містить кілька аспектів: неспроможність задовольнити вимоги кредиторів щодо оплати товарів, робіт, послуг та неможливість підприємств забезпечити обов'язкові платежі в бюджет та позабюджетні фонди. Діагностика банкрутства являє собою процес дослідницьких процедур та допомагає виявити реальний фінансовий стан підприємства. Завдяки проведенню діагностики на підприємствах можна отримати об'єктивну та точну інфор-